

عنوان مقاله:

بررسی سوخت و واسوخت در اشعار شهریار

محل انتشار:

همایش ادبیات فارسی معاصر (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

فاطمه الهامی - عضو هیات علمی دانشگاه علوم دریایی و دریانوردی دانشگاه چابهار

زهرا محمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه دریانوردی و علوم دریایی چابهار

خلاصه مقاله:

عشق محتوای اغلب غزلیات فارسی است و اصطلاح سوختن از اصطلاحات رایج در ادبیات تغزلی است. از آنجا که سوختن و عشق همزادند، عاشق در عشق میسوزد و میگذارد و در مقابل ناز معشوق ابراز نیاز میکند. اما این سوز و گداز به خاطر بیوفایی معشوق به گله و شکایت و سرانجام به اعراض و واسوختن از وی مبدل میشود. واسوخت از زیر شاخه‌های مکتب وقوع است که در قرن دهم تا اواخر قرن دوازدهم شکل گرفت و آن سبکی است مابین شعر دوره تیموری و سبک هندی. در این نوع شعر که نوعی واقع‌گویی است، عاشق تا آنجا پیش میرود که به گله و شکایت از معشوق میپردازد و راه را برای واسوختگویی و اعراض از معشوق باز میکند. با توجه به تاریخچه زندگی شهریار و شکست عاطفی او و اینکه اکثر اشعارش در زمینه مباحث عاشقانه و حالات عاشق و معشوق است، به نظر میرسد میتوان مبحث سوخت و واسوخت را در اشعار او بررسی کرد. در بررسی‌های انجام شده به این نتیجه رسیدیم که تمامی مولف‌های سوخت و واسوخت را میتوان در اشعار شهریار یافت. تا به حال در این زمینه تحقیقمستقلی صورت نگرفته است.

کلمات کلیدی:

سوخت، واسوخت، عاشق، معشوق، عشق، شهریار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/640840>

